

Inhoud

1. Vuur!	7
2. Alarm!	14
3. Best bizar	21
4. Verdachte	28
5. Speurtocht	35
6. Pyromidomaan	41
7. Bij de brandweer	47
8. Brand!	56
9. De fotograaf	62
10. Nachtschrik	69
11. Bewijsstuk?	75
12. Bij de politie	81
13. De vuurproef	88

1 Vuur!

‘E r was eens ...’

‘Een gemene rover!’ roept Rob.

Akela schudt zijn hoofd.

‘Een tijger!’

‘Ssst’, sist Laila.

Ook Lau vindt dat Rob zijn mond moet houden. Als iedereen steeds maar roept, komt er nooit een verhaal.

Akela kucht en kijkt Rob een paar tellen aan. ‘Er was eens een meisje ...’

‘Saai’, vindt William.

‘Ssst’, sist Laila nog een keer.

‘Haar naam was Imala en ze hoorde bij een indianenstam.’

Een indianenstam? Lau schuift een stukje naar voren.

‘Zoals elke morgen liep ze naar de beek om water te halen. Vlak bij de oever stond ze stil. Hé, daar kroop schildpad Jabuti. Wat was die aan het doen? Imala keek nog eens goed. De schildpad sprong rond iets wat vlammend rood was. Hij legde er droge takjes op. Boven het rode hing een stuk vlees. Wat rook dat lekker! Imala hoorde de schildpad zachtjes zingen: “Ik heb vuur, ik heb vlees, alles is lekker voor mij, niemand, niemand komt hier bij ...”

Bah, wat een gierigaard, dacht Imala. Daar wil ik niets mee te maken hebben. Vlug draaide ze zich om en liep terug naar het dorp. “Jabuti heeft vuur!” riep ze tegen iedereen die het maar horen wilde.

“Vuur?” vroeg het opperhoofd. “Wat is dat?”

Imala probeerde het zo goed mogelijk uit te leggen. “Het is rood en het vlamt en wanneer de schildpad het droog hout te eten geeft, gaat het roken.”

Met open mond staarden het opperhoofd en de medicijnman haar aan. “Weet je wat?” zeiden ze tegen elkaar, “laten we gaan kijken.” Samen gingen ze naar de beek. Schildpad Jabuti lag met een volle maag te slapen onder een boom. De mannen maakten hem wakker. “Hé Jabuti, geef het vuur aan ons!” Maar Jabuti was niet van plan om zijn geheim prijs te geven.

“Vuur?” vroeg hij verbaasd. “Wat voor vuur? Ik heb geen vuur.” “O nee? En wat is dit dan?” vroeg het opperhoofd, terwijl hij met een stok door een hoopje dunne, grijze snippertjes woelde. “O dát, dat is gewoon as”, antwoordde Jabuti rustig.

De medicijnman zuchtte. “Hier hebben we niets aan. Kom, laten we teruggaan. Dat kind zal het wel verzonnen hebben.”

Het opperhoofd draaide zich om en liep mee, maar toen besloot hij om de schildpad voorlopig niet uit het oog te verliezen. Een eindje verderop verschool hij zich achter een paar struiken.

Daar zag hij hoe Jabuti het veld in liep. Met twee stenen, wat takjes en dor gras kwam hij terug bij het grijze bergje as. De schildpad sloeg de stenen keihard tegen elkaar zodat de vonken eraf sloegen. De takjes en het gras vatten vlam.

Het opperhoofd sprong uit zijn schuilplaats tevoorschijn. “Nu heb ik je te pakken!” riep hij opgewonden. Zo snel hij kon doofde Jabuti het vuur. “H...h... hoezo?” stamelde hij. “G...g... ga weg!”

Maar het opperhoofd pakte hem bij zijn nekvel en dreigde: “Nu heb ik het zelf gezien. Geef hier dat vuur!”

De schildpad schudde zijn kop, en dat maakte het opperhoofd woedend.

Hij zwaaide het dier door de lucht en liet het toen zo hard tegen

een steen komen dat zijn schild ervan kraakte. “Au, au,” jammerde Jabuti, “maak me asjeblieft niet dood. Ik zal je laten zien hoe je vuur maakt.”

Het opperhoofd zette hem weer op de grond. Opnieuw sloeg Jabuti de twee stenen tegen elkaar totdat de vonken eraf vlogen en het gras begon te branden.

Het opperhoofd kon het bijna niet geloven. Hoe kon iemand zelf vuur maken? Hij hield een hand boven de vlammen, maar trok hem snel weer terug. Dit was echt!

“Hier,” zei de schildpad, terwijl hij de twee stenen aan het opperhoofd gaf, “dit is het vuur. Maak het zo vaak je wilt, maar bedenk wel: vuur is een goede dienaar, maar een slechte baas. Bewaak het altijd goed, zodat het niet kan weglopen en de daken boven jullie hoofden verbrandt.”

Het opperhoofd bedankte Jabuti hartelijk voor de waardevolle stenen en de goede raad. Toen ging hij terug naar het dorp. Nog diezelfde avond brandde er een vuur. Boven het vuur hing een spit en daaraan hing een varken. Alle dorpsbewoners zaten er in een kring omheen. Een heerlijke geur verspreidde zich tussen de hutten. En raad eens wie het eerste stukje vlees kreeg?

Akela kijkt de kring rond. ‘Dat meisje!’ roept Luuk.

‘Imala!’ vult zijn zus Laila aan.

De scoutingleider knikt. ‘Precies, en dat had ze dik verdiend.’ Hij gaat op een tafel zitten en slaat zijn handen in elkaar. ‘Maar waarom zou ik dit verhaal vertellen?’

‘Gaan wij soms ook vuur maken?’ raadt Rob.

Akela knikt. ‘Maar eerst wil ik ...’

‘Joehoe, fikkie stoken!’ roept Danny, maar als Akela hem streng aankijkt, houdt hij zich meteen weer stil.

‘Vuur is een serieuze zaak, welpen. We gaan er niet mee spelen.’

Zijn ogen gaan welp voor welp de kring rond. ‘Daarom ga ik jullie vooraf nog iets meer vertellen. Wie weet nog welke raad de schildpad aan het opperhoofd gaf?’

Lau steekt zijn vinger op. ‘Ze moesten het vuur goed bewaken.’
‘Juist. En dat is ook voor ons het allerbelangrijkst. Knoop één ding goed in je oren: veiligheid gaat voor alles!’

Baloe, die de hele tijd stil geluisterd heeft, staat op. Ze loopt weg en komt terug met een emmer. ‘Zorg dat je altijd iets in de buurt hebt om te blussen. Dat kan water zijn, of zand.’

‘Oké,’ zegt Akela, ‘dan zet ik jullie nu aan het werk. Ik maak twee groepen. Groep één haalt een paar emmers zand van buiten. Groep twee zet zes tafels in de kring.’

Lau kijkt om zich heen. Gaan ze hierbinnen vuur maken? Is dat niet gevaarlijk?

Het lijkt wel of Baloe zijn gedachten kan raden. ‘Zo meteen hoor je wel hoe het verdergaat.’

Lau loopt met zijn vrienden Luuk en Laila naar buiten. Bij de vuurkuil ligt een grote berg zand. Al gauw hebben ze hun emmer gevuld. In het clubgebouw wacht Baloe hen op. ‘Verdeel het zand maar over de tafels.’ Lau doet wat de scoutingleidster zegt, al begrijpt hij er helemaal niks van.

Ook de anderen helpen mee. Samen maken ze een lange zandweg boven op de tafels. Als ze klaar zijn, deelt Akela lucifers uit. ‘We gaan luciferdomino doen’, legt hij uit.

‘Iedereen steekt een aantal lucifers in het zand. Keurig op een rijtje. Als dat klaar is ...’

Lau snapt het al. De rest van het verhaal hoort hij maar half.

Baloe deelt de lucifers uit. Eén voor één prikt Lau ze in het zand, heel dicht naast elkaar. De anderen doen hetzelfde. ‘Weten jullie waar de kop van een lucifer van gemaakt is?’ vraagt Akela.

‘Van zwavel’, antwoordt Luuk.

‘Vroeger wel,’ zegt de scoutingleider, ‘maar tegenwoordig bestaat het uit ijzer en fosfor. En weten jullie ook wie de lucifer eeuwen geleden uitgevonden heeft? De Chinezen.’

Dat verbaast Lau niet. Bijna al het vuurwerk komt immers uit China?

‘Ik maak een bochtje’, zegt Luuk.

‘Ik niet,’ zegt Laila, ‘volgens mij brandt een rechte weg beter.’

Een half uur later is het tijd om dat uit te proberen. ‘Allemaal een stap achteruit’, roept Akela. Hij strijkt een lucifer langs de zijkant van het doosje. Met het vlammetje steekt hij de eerste lucifer aan. Vol spanning kijkt Lau toe. Ja, daar gaat de tweede, en de derde, en de volgende!

‘Dit noemen we nou een lopend vuurtje’, zegt Akela tevreden. Bij het bochtje stopt het vuur even, maar als Baloe de lucifer een duwtje geeft, gaat het weer verder.

Tot het einde van de zandweg. Dan stopt het.

Wow, zucht Lau. Dat was gaaf!

‘Dit ga ik thuis ook doen’, bedenkt Danny.

Akela waarschuwt: ‘Dat mag alleen als er een ouder iemand bij is.’

‘En als er een emmer water of zand bij staat’, zegt Alisha.

Baloe is het helemaal met haar eens. ‘Veiligheid gaat voor alles, weet je nog?’

Akela vertelt dat ze volgende week een echt vuurtje gaan maken.

‘Drie opkomsten gaan we aan de slag met vuur. Aan het eind leggen jullie de vuurproef af. Dat is een soort examen waarbij je laat zien dat je een vuurtje kunt stoken. Op een veilige manier natuurlijk. En als je daarvoor slaagt?’ Akela knijpt zijn ogen een beetje dicht. ‘Dan verdien je het insigne “kampvuur”.’ Lau kijkt naar de linkermouw van zijn blouse. Daar zit het insigne “wereldreiziger”.

Op het lapje stof staat een wereldbol met een scoutingdas eromheen geknoopt. Hoe zou het insigne “kampvuur” eruitzien? Vast iets met vlammen.

Wow, zucht hij voor de tweede keer. Dit is te gek. Dit insigne gaat hij ook halen – zeker weten!

Ken je deel 1 en 2 van de serie
Scouts in actie al?

